

Trauermarsch

Gustav Mahler
emlékének

Tratatatam, tratatatam, tratatatam...

A messzeségből trombiták
réztücsökciripelése száll,
előnti a Birodalom
réteit a trombita-csiganyál.

Tratatatam, tratatatam, tratatatam...

Közeledik a gyászmenet,
gyászfátyol-napfogyatkozás
a hölgyek arcán s rettenet,
de gyászölükben izgalom:
nyirkosodnak a gyászbugyik,
s jönnek a gyászfrakkos urak,
éjből a frakk – a csillagok
óraláncán fityeg a hold,
és gyászos nemiszervük combjuk
között lélekharangozik.

Tratatatam, tratatatam, tratatatam...

Az élen gyászskancán üget
a tábornok, mindkét fülében
vatta – ha villám csattog is,
csak annyit hall belőle, mintha
csészén ezüstkanál kocogna,
plomba a tábornok fogában:
sziklába töltött ekrazit,
gyászzsebében a pakli kártya,
s azt látja, ha álmodozik:
a kártyalapok figurái
egymásnak lábbal fektetett,
véres katonatetemek.

Tratatatam, tratatam, tratatam...

Közeledik a gyászmenet,
huszárok mentén a sujtás
kanyarog, mint drótakadályok,
vonulnak a sötét mezőn,
cselédszoba-Birodalomban,
a szénaboglyák - kiscselédek
befülledt dunyhái között.

Tratatatam, tratatam, tratatam...

Trombita harsan - réztücsök,
közeledik a gyászmenet,
rulettgolyó-hold körbefutja
az eget, csillagsetonok
gyűlnek az Isten asztalára,
a gyászhintó lassúdan úszik,
bakján a Sarkcsillag a lámpa,
vonul a gyász-Göncölszekér,
a tavak ablakát betörve
vízmélyig gomolyog az éj.

Tratatatam, tratatam, tratatam...

Közeledik a gyászmenet,
a réztücsökciripelésben
nyikorognak gyászkerekek,
s mint körfűrész, forog a hold,
csillagon - görcsön - felsikolt,
hasad a deszka-éj, az ében,
szekercecsattogás - ki épít
ravatalt vagy vesztőhelyet?

Trombita-csiganyálás rétek,

közeledik a gyászmenet,
gyászkancáján üget az élen
a tábornok, a hölgyek arcán
gyászfátyol-napfogyatkozás,
huszárok mentén a sujtás
szögesdrót, zúzmaralepett,
trombita harsan - réztücsök,
gyászarkangyal suhog az éjben,

lebeg a gyászolók fölött,
óceánjáró-nyelv ütődik
fogsora jéghegyeibe,
állnak cseléd lány-dunya boglyák
trombita-csiganyálezüstben,
rulettgolyó-hold fut az égen,
csillagzsetonok halmait
söpri maga elé az Isten,
és réztücsökciripelésben
– bakján a Sarkcsillag a lámpa –
úszik a gyász-Göncölszekér.
A tavak ablakát betörve,
mint szétdurrant pezsgőspalack,
vízmélyig gomolyog az éj.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)